

РЕШЕНИЕ

№ 2593

гр. София, 30.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в публично заседание на 19.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2249** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба вх. № С-11-222-03-302/18.03.2011 г. от адвокат Д. Д., процесуален представител на М. С. С. и Н. С. С., двамата от гр. С. против Заповед № ДК - 09 - С - 38/25.02.2011 г. на Началник С. С. при РДНСК - Югозападен Р., с която се забранява ползването на строеж „Двуетажна жилищна сграда“, находящ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) XVI - 58, кв. 15, по плана на гр. С., м. в. з. „М долина“ – I част, с административен адрес: гр. С., кв. „М долина I част“, У. „196“ № 13, собственост на М. С. С. и Н. С. С., съгласно нотариален акт № 131, том V, дело № 982/2001 г.

Недоволни от така постановената заповед са останали жалбоподателите, които в подадената жалба излагат доводи за незаконосъобразност на същата, поради обстоятелството, че била издадена в нарушение на материалния закон, съгласно чл. 146, т. 4 от АПК.

Твърдят, че административният орган при издаване на заповедта не взел предвид всички релевантни факти и обстоятелства, настъпили към момента на издаване на акта и сведени до неговото знание. Посочват, че вследствие на проведена процедура по чл. 177 от ЗУТ процесната сграда е въведена в експлоатация видно от удостоверение № 93/15.02.2011 г. С оглед на това обстоятелство оспорваният индивидуален административен акт се явявал незаконосъобразен. Молят да се отмени изцяло обжалваната заповед, като претендират присъждането на сторените деловодни разноски.

Ответникът по жалбата не се представлява в откритото съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени допустимостта и основателността на разглежданата жалба, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

От събраните по делото доказателства е видно, а и между страните не е спорно, че жалбоподателите М. С. С. и Н С. С. са собственици на строеж „Двуетажна жилищна сграда“, находящ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) XVI - 58, кв. 15, по плана на гр. С., м. в. з. „М долина“ – I част, с административен адрес: гр. С., кв. „М долина I част“, У. „196“ № 13 Това се установява от събраните по делото нотариален акт № 131, том V, дело № 982/2001 г., както и от разрешението за строеж с № 5/20.02.1995 г. на Р. „В.“ - Столична община.

При извършената проверка на място от служители на Столична община на 20.01.2011 г. е установено, че строежът представлява двуетажна жилищна сграда в завършен вид, със застроена площ 100 кв.м. Същият е от пета категория. съгласно чл.137 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) и Наредба № 1/30.07.2003г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи, захранен е с ел. енергия и вода и се ползва по предназначение за жилище, в нарушение на чл.178, ал.1 ЗУТ – без да е въведен в експлоатация по надлежния ред.

Тези обстоятелства са констатирани от служители на Р. „В.“-Столична община при проверката на 20.01.2011 г., за което е съставен приложеният по делото констативен акт № МД-13 от 20.01.2011 г., въз основа на който е издадена обжалваната заповед. Актът е съставен по реда на чл. 223, ал. 3 от ЗУТ и е връчен на жалбоподателите на 20.01.2011г., като същите са уведомени за започване на административно производство по реда на чл. 178, ал. 5 от ЗУТ - издаване на заповед за забрана ползването на строежа. Срещу така съставения констативен акт е подадено възражение с вх. № 9400-438/25.01.2011 г., което е обсъдено в мотивите на обжалваната заповед и е преценено като неоснователно и неподкрепено с доказателства.

По делото не се спори, че така описаният строеж е от пета категория и подлежи на въвеждане в експлоатация. Спорен е въпросът, дали към момента на издаване на обжалвания административен акт строежът е бил въведен в експлоатация по надлежния ред.

В изпълнение на изискването на разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, настоящият съдебен състав провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по смисъла на чл. 146 от АПК.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган - Н. на С. С. при РДНСК-ЮЗР, като видно от Заповед № РД-13-447/01.11.2010 г., Началникът на ДНСК е предоставил на началниците на сектори към РДНСК, правомощията по чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 13 от ЗУТ. При издаването на оспорения акт е спазена и законоустановената форма. Не се констатира при провеждане на административното производство да са били допуснати съществени нарушения на производствените правила, които да са довели до нарушаване на правото на защита на страните.

На следващо място, оспорваната заповед е мотивирана, с посочване на фактически и правни основания за издаването ѝ. Същата обаче е издадена в нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 178, ал. 1 ЗУТ, не се разрешава да се ползват строежи или части от тях

преди да са въведени в експлоатация, като при нарушение на тази забрана, Началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице, въз основа на констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите, съгласно ал. 5 на същия член. Релевантните факти за издаването на заповед с такова съдържание се извеждат от тези два текста и те са: 1. строежът да подлежи на въвеждане в експлоатация, а такива, съгласно чл. 137, ал. 1, са всички строежи от първа до пета категория включително; 2. строежът да се ползва към датата на съставяне на констативния акт и 3. за строежа да не е издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация.

В конкретния казус, не е налице третата кумулативна предпоставка, а именно за строежа да не е издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация. Основателни са изложените в жалбата оплаквания за незаконосъобразност на оспорената заповед. Видно от събраното по делото удостоверение № 93/15.02.2011 г., процесният строеж е въведен в експлоатация на 15.02.2011 г., преди издаването на оспорената заповед. Цитираното удостоверение е изпратено, ведно с нарочно уведомление до ДНСК – С. /видно от уведомление вх. № 3088/10/17.02.2011 г./ и до Столична община, Р. “В.” /видно от уведомление № 9400-946/17.02.2011 г./. На свой ред, постъпилото в ДНСК – С. уведомление, ведно с удостоверение № 93/15.02.2011 г. е препратено до Н. на С. С. при РДНСК – ЮЗР едва с писмо вх. № С 11-222-02-254/07.03.2011 г., т. е. след издаването на обжалвания административен акт. Безспорно бе доказано, че към датата на издаването на заповедта строежът, предмет на забраната, е бил въведен в експлоатация по надлежния ред, след проведена процедура по реда на чл. 177 от ЗУТ. Нещо повече, за така извършеното въвеждане в експлоатация административният орган е бил уведомен изрично и навременно от страна на жалбоподателя М. С. с посоченото уведомление вх. № 3088/10/17.02.2011 г. Тези обстоятелства обуславят материалноправната незаконосъобразност на заповедта, като издадена при отсъствие на предвидената в правната норма на чл. 178, ал. 1 от ЗУТ предпоставка обектът да не е въведен в експлоатация по законоустановения ред.

Гореизложените обстоятелства обуславят и наличие на порока несъответствие с целта на закона /ЗУТ/, доколкото в конкретната хипотеза тя се заключава в забрана на ползването и достъпа до строежи, които не са въведени в експлоатация по законоустановения ред. Към момента на издаването на заповедта строежът е въведен в експлоатация, следователно същата не съответства на описаната цел.

Оттук следва, че обжалваната заповед е издадена при наличието на отменителните основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК и ще трябва да бъде отменена.

Съобразно изхода на настоящото съдебно производство, РДНСК – ЮЗР, С. С., следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателите направените и надлежно претендирани деловодни разноски в размер на 470 лева, от които 20 лева държавна такса и 450 лева платено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № ДК - 09 - С - 38/25.02.2011 г. на Началник С. С. при РДНСК - ЮЗР.

ОСЪЖДА РДНСК – ЮЗР, С. С. да заплати на М. С. С., ЕГН: * и Н С. С., ЕГН: * двамата от гр. С. направените и надлежно претендирани деловодни разноски в размер на 470 (четиристотин и седемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: